

församlingsbladet *Maria*

Svenska kyrkan i Västerlanda, Hjärtum, Åsbräcka, Fuxerna och Lilla Edet

Nr 4 2014

Svenska kyrkan

Gillar inte julen

Det kan låta drastiskt. Men där finns ett korn av sanning. Julen och jag är inte de bästa vänner. Varför vet jag faktiskt inte.

Men det skulle vara fint att vara bästis med julen. En präst och julen borde väl vara det. Och det finns många skäl för att det skulle kunna vara så.

Många av årets finaste gudstjänster firas ju vid jul. Det är något särskilt att fira Jesusbarnets födelse vid lite udda tider. Vare sig det gäller en julotta tidigt på juldagens morgon eller en midnattsmässa som avslutning på julafton. Och att få sjunga in julen i Hjärtums kyrka är en underbar upplevelse, som jag upptäckt på senare år. (Hjärtums kyrka 21 december kl. 18. Rekommenderas!)

Kärnan i kristen tro och liv står ju också att finna i julens firande. Att Gud har blivit människa i Jesus är en av de viktigaste sakerna i tron. Även för mig personligen. Ett tydligt tecken på att Gud inte lämnat jorden och människan ensamma och övergivna. Utan att han har en stor kärlek till oss. Att Gud blivit människa innebär också att han har delat – och delar! – vår tillvaro och våra livsvillkor. Han vet av egen erfarenhet vad det innebär att vara människa, att känna smärta och glädje, att ha ett hem och att vara på flykt.

Vid jul får vi ta emot den största gåvan av alla. Guds gåva till oss. Jesus. Men vi får också möjlighet att särskilt ge gåvor. Inte bara till våra närmaste, utan möjlighet ges att visa generositet och givmildhet mot alla.

Jag vet inte varför jag och julen inte är de bästa vänner. Men vi arbetar på det. Välkomna till julens gudstjänster! Hoppas att vi ses då och att du kan visa något av julen som jag inte sett.

MIKAEL ISACSON

församlingsbladet Maria

Utges av Svenska kyrkan i Lilla Edet med fyra nr/år och distribueras av Posten till alla hushåll.

Namnet Maria syftar på Jesu mor som fick föda Guds son, Maria från Magdala som var i Jesu närhet, samt Maria, Jakobs mor, som var det första vittnet om Jesu uppståndelse.

Ansvarig utgivare: Mikael Isacson
Redaktör: Carl-Henrik Karlsson,
0520 – 494713

Svenska kyrkan i Lilla Edet
Svenska kyrkan i Lilla Edet består av tre församlingar – Hjärtum, Västerlanda och Fuxerna-Åsbräcka – och är en del av den världsvida Kyrkan. Genom gudstjänst, diakoni, undervisning och mission vill vi tillsammans ta emot och förmedla Guds kärlek.

Vill du bli medlem?
Kontakta expeditionen, se nedan.

Präster

Mikael Isacson, 0520 – 494702
Bo Westergaard, 0520 – 494704
Marcus Stille, 0520 – 494705
Lars Nordblom, 0520 – 494706

Diakon

Merja Andersson, 0520 – 494707

Svenska kyrkan i Lilla Edet
Fuxernavägen 10
463 33 Lilla Edet

0520 – 494700

svenskakyrkan.se/lillaedet

Knutpunkt i Hjärtum

Hjärtum är nu en hjärtpunkt för nutida pilgrimer. Agneta Riddar har vandrat hela vägen – på mer än ett sätt.

En fot framför den andra, tempot är lagom, fötterna bara går. Göran strax framför, Karin bakom. Solen värmer behagligt, vinden rufsar om håret lite lätt. I fjärran hörs en traktor brumma fram över fälten, en trädgårdssångare kvittrar efter sällskap. Grusvägen är behagligt lättgången, den slingrar sig fram i det böljande landskapet, snart når vi in i skogen.

Vi går i tystnad. Meditationsordet vi fått med oss är andlighet, ett av pilgrimsprästen Hans-Erik Lindströms nyckelord. Vila i dig själv, sa ledaren till oss, känn dig förankrad i dig själv. Kropp, själ och ande. Vi får vara närvarande i nuet, här och nu.

EN INRE vandring. Så vill man beskriva pilgrimsvandringen, vandringen där de existensiella frågorna får plats. En pilgrimsvandring ska kunna ge en ytterligare dimension som kultur eller friluftsvandringen inte erbjuder.

Det kan ju ändå hända att helgens tipspromenadsvandring får en andlig dimension, precis som det är med livet självt. Men pilgrimsvandringen ska erbjuda verktygen för att hjälpa oss vandrare till reflektion och andlig fördjupning.

Målen för pilgrimsvandringar har genom historien varit heliga platser där man upplevt sig komma närmare det gudomliga, t.ex. Santiago de Compostela eller Trondheim (dåvarande Nidaros). Men idag kan det vara femtimmarsvandringen mellan Grinneröds och Hjärtums kyrkor. En ny led som invigdes 8–9 november.

Många nutida människor vill ge sig ut på pilgrimsvandring. Bort från stress, ljudbrus, alla måsten. Man vill axla ryggsäcken, ge sig ut i skog och mark, på kortare eller längre vandringar och kanske få en skymt av det som finns bortom det synliga, det som vi inte har tid med i vardagen.

I LJUNGSKILE har vi arbetat med pilgrimstanken nu i några år. Vi ville lyfta upp vår pärla, Resteröds kyrka, som är Bohusläns äldsta, som alltid varit i bruk. Dit har människor vandrat i mer än tusen år!

Men vi ville också knyta samman pilgrimsmålen i hela Uddevalla kontrakt, så vi kunde vandra till varandra. Vi ville skapa närhet och samarbete mellan människor, där vi kunde använda pilgrimstanken som verktyg. Till detta fick vi EU-pengar, Svenska kyrkan i Ljungskile var projektägare och jag blev projektledare.

VI HAR HAFT stor glädje av våra pilgrimsleder (som ibland sammanfaller med andra leder). Vi har

gjort många kortare vandringar – men också flerdagsvandringar. I höstas kom det till och med en grupp danska pilgrimer på besök för att vandra med oss.

DEN NYA VACKRA leden mellan Grinneröd och Hjärtum kommer betyda mycket, tror jag. Ibland är ju gränserna (församlingar, kommuner, län) så onödigt stora, så det är roligt att kunna knyta band mellan oss.

Med den lilla ledsträckan på 1,7 mil så knyter vi samman Nutida Pilgrimers ledsystem i Uddevalla och Orusts pilgrimsleder med hela det stora ledsystemet, Olovsvägarna.

Till Kristi Himmelsfärdshelgen hoppas vi kunna göra en gemensam tvådagarsvandring. Från Grinneröd till Hjärtum och så från Hjärtum till Trollhättan. Vill du få fortlöpande information, gå in på vår hemsida, nutidapilgrimer.se och anmäl att du vill få vårt nyhetsbrev!

AGNETA RIDDAR

Vill vara vänskapens ikon

Marcus Stille är ny präst i Hjärtum och Västerlanda. Det som driver honom är den gränslösa – men inte bottenlösa – vänskapen.

I dag bor Marcus i Ljungskile med fru och sina två flickor som är tre och sex år. Att det blev Ljungskile var för att det var där han blev "placerad" första året efter prästvigningen.

Marcus kommer från Småland, men familjen har under åren fått flytta omkring en del så därför känns det skönt att de nu har hittat sin plats på jorden just nu, inte minst för barnen.

PÅ BORDET står en ikon. Marcus berättar att den kallas vänskapsikonen och han fick den efter sitt första präst-år i Ljungskile. Marcus tycker det är en fantastisk bild av Jesus och relationen med honom. Nära och otvunget. En vän som alltid finns där. Jag frågar om det är som en nallebjörn.

– Alls inte. Blir det en nallebjörn förlorar man respekten, och vänskap kräver respekt.

– Ser du handen som Jesus håller på vännens axel? Vi behöver alla kärlek. Inte en som bygger på krav och prestation, utan en som i grunden är ovillkorlig. En kärlek som aldrig är hotad. Som till och med sträcker sig över dödens gräns.

Varför blev du präst?

– Jag föddes inte till det, säger han och skrattar med en allvarlig underton.

Hans far är präst och när Marcus växte upp sade tanterna att han också skulle bli det. Tidigt tänkte han därför på det, men insåg snart att präst var det han verkligen inte skulle bli.

Kanske var det för att han inte kunde tänka att han själv skulle kunna hålla i en begravning. Sorgen skulle komma för nära. Andras sorg skulle bli hans sorg. Det blev otänkbart.

Men han frågade sig också om han skulle kunna tänka sig att utsätta hans egna barn för risken att växa

upp som prästbarn. För helt enkelt var det inte för Marcus, som växte upp i en by med 1500 invånare. Han kände förväntningar på hur han skulle bete sig och det snackades.

– Kanske inbillade jag mig. Men jag upplevde det så. Framförallt i högstadiet.

Ändå blev han präst.

– **GUDS VÄGAR** är krokiga. Jag blev inte präst direkt och jag var nog inte lätt för Gud att tampas med. Innan jag blev präst hann jag bli statsvetare och lärare, vilket jag arbetade som i sju år.

Men nu är han övertygad om att han har hamnat rätt. Dels att han blev präst, dels att han nu kommit till Västerlanda och Hjärtum. Detta är hans plats. Här finns det som skall finnas i en församling, men även utmaningar.

– Att Gud vill ha mig här tror jag hör samman med den jag är och de erfarenheter jag bär med mig, min kyrkliga bakgrund. Och nu ser jag det som en stor tillgång.

– Jag är glad att jag inte blev präst direkt – det tror jag bidrar till att jag nu kan möta människor på ett annat sätt.

– Jag vill arbeta för en växande gudstjänstfirande församling för alla åldrar. Jag vill att fler skall upptäcka Gud. Lära känna honom. Vi behöver honom. Det finns idag en utbredd tomhet, vi går runt som Duracellkaniner.

– Jag vill rikta mig till hela familjen. Många har inte mycket tid för varandra, då är det viktigt att kyrkan inte splittrar, utan att hela familjen får mötas i kyrkan.

Hur vill du att andra skall beskriva dig?

– Jag vill leva här och nu, inte skriva min egen historia. Jag är inte den som skriver min biografi – så viktig är jag inte. Jag har svårt för när människor betraktar sig som viktigare än någon annan. Så länge andra människor har en ärlig bild av mig så får den bilden vara hur den vill.

– När jag arbetade som lärare så kunde jag lätt få en bild av en elev genom en tidigare lärare. Men jag ville få min egen bild av eleven. Den första bilden vill jag skulle präglas av vårt eget möte. Det blir en ärligare bild, och det är så jag vill att människor här i Hjärtum och Västerlanda skall möta mig.

Vad gör du på fritiden?

– När fritiden nu finns ... Som småbarnsförälder är det en begränsad vara. Men jag skulle vilja läsa mer, spela lite piano och måla akvarell. Oljatar för lång tid. Det har jag inte tålamod till. Och så simmar jag ibland.

Tvivlar du?

– Jag har mött för mycket i livet för att jag på allvar skall kunna ifrågasätta hans existens. Men visst kan man hamna i situationer där man funderar på varför Gud inte gör något.

Har du alltid varit religiös?

– Det var en period då jag bröt med Gud, vilket fick drastiska konsekvenser. Jag var arg på honom.

Det märks att Marcus inte är bekväm med ordet religiös. Han känner att det blir något rituellt.

– Ritualer utan innehåll blir bara skådespel. Men de kan gestalta liv, ha sin grund i relation. Då blir riten meningsbärande.

I SLUTET av samtalet tänker jag tillbaka på vänskapsikonen. Att den fångar in Marcus gudsrelation och hur han vill gestalta kärleken. Som präst och som människa.

– Jag har inte tänkt på det, men det stämmer nog. Innan jag blev präst tänkte jag på vad som kommer att bli mitt spår, vad som kommer att vara mitt linjebudskap som präst – den röda tråden. Då tänkte jag att det nog kommer att vara den ovillkorliga kärleken. Den oändliga. Den som blir så tydlig varje påsk. Hur Jesus i skärtorsdagens måltid kommer till oss. Hur han på långfredagen utger sig för oss. Hur han på påskdagen uppstår för oss. Och hur han på Emmausvandringen går med oss. Kärleken går med oss. Det är så koncentrerat.

– Den säger inte att allt är OK. Synden finns, men den löses genom förlåtelsen. Synden är grundad i egoismen som handlar om jag, min och mitt. Det är roten till synden. Men den utgivande kärleken lyfter den andre.

– Om Jesus hade sagt mig, min och mitt så hade han aldrig gett sitt liv.

– Det finns två diken när vi pratar om kärlek. Det ena är att allt är OK i kärlekens namn. Men kärleken rymmer ett nej. Det andra diket är om du-et förtar jag-et. Älska din nästa som dig själv. Vi måste ta emot för att kunna ge.

MARCUS MOTTOGS i Hjärtum och Västerlanda i september. Det han sade i sin första predikan var bland annat: ”Det Gud vill med sina bud är inte att begränsa, utan ge frihet. Buden är till för att ge rötter och ett skyddande hölje.”

NÄR KYRKOHERDE Mikael Isacson höll sitt välkomsttal till Marcus, anknöt han just till Emausvandringen på Annandag påsk: ”En präst som vill göra nytta i sin församling måste slå följe med sina församlingsbor. Med Jesus i centrum skall du utlägga skrifterna så att våra hjärtan kommer i brand. Fira mässan så att när brödet bryts, våra ögon öppnas så att vi ser Jesus.”

En ikon drar blickarna till sig, men tanken är att ikonen bara skall vara ett fönster. Hjärtum och Västerlanda har fått en ny präst. Men kanske framförallt en vänskapsikon.

CARL-HENRIK KARLSSON

SÅNG GLÄDJE

Fullt ös i Västerlanda gamla kyrkskola. Nej, det är inte Friskis och Svettis – det är bara barnkören som steker kråkor, rider åsnor och sjunger Hosianna.

Barnet skall födas på halm i ett skjul sjunger barnen. Eva Jaruta som leder barnkören frågar om de vet vad ett skjul är. Hon berättar kort att Jesus föddes i ett skjul, eller kanske i en grotta.

De åtta pigga tjejerna går alla i Västerlandaskolan, i klasserna 1–3. Eva hämtar dem i skolan och följer sedan med tillbaka när de är färdiga. Efter att ha följt med på en sådan promenad inser jag att även detta fyller en funktion i och för gruppen. Som en landningsbana före och efter de flygande tonerna.

EVA BERÖMMER barnen mycket, säger att de är guldtjejer.

Det är väldigt varierade sånger, alltifrån stämningsfulla adventssånger till stekta kråkor. Och barnen är på. De hinner inte annat, för det är bra tempo rakt igenom. Inte bara i sångerna, utan i hela samlingen. Men alla barn blir sedda och när det blir fika hinner vi prata mer. Och de berättar gärna varför de är med i kören.

– För jag ville, säger Isabella som kallas Bella. Jag tycker om att sjunga.

– Jag tycker det är roligt att sjunga, säger Matilda.

– Jag går på sång, men ville sjunga mer, säger Alice G.

Alice H säger att det är hemligt, men hon avslöjar att delvis är hon med för att hennes syster är med.

– Jag gillar att sjunga, säger Evelina. Jag sjöng i ettan, men kunde inte vara med i tvåan och nu vill jag vara med igen.

– Vi sjunger mycket om Gud, berättar Samantha. Och det är kul att sjunga. Jag tror på Gud, resten är hemligstämplat, säger hon lite finurligt.

– Många av kompisarna började här, säger Alice A. Jag var nyfiken och ville också börja sjunga.

Två körkompisar som inte kunde komma denna gången är Jennifer och Antonia.

EVA SÄGER att hon är här för att det var en tjej som hette Matilda som ville vara med i en barnkör. När Eva insåg att det var flera på Västerlandaskolan som var intresserade, blev hon så glad så hon startade barnkören.

Emelie berättar att när hon fick ett brev om att barnkören skulle starta så gav hon brevet till sin mamma. Många hade anmält sig och så var det roligt.

EFTER FIKAT är det några av barnen som pysslar med sina lyktor till Martinspelet i Hjärtum. Att pyssla är alltid populärt.

På Tacksägelsedagen sjöng de i kyrkan. Ett av barnen undrar när det var och Eva berättar att det är då vi tackar för allt gott vi får.

– Som välsignelsen som prästen ger i slutet när vi är i kyrkan. Det är en gåva, men det är inget tvång att ta emot, säger Eva, det är det aldrig i kyrkan.

*Nu är advent, ljuset är tänt,
ankomst och födelse, ljus är advent.
Ljusen får brinna och mörkret tar slut,
ett, två, tre, fyra och så är det jul.*

*Nu är advent, snart har det hänt.
Julen är nära, ja det har vi känt.
Barnet skall födas på halm i ett skjul,
ett, två, tre, fyra, först då är det jul.*

CARL-HENRIK KARLSSON

Fler delaktiga i gudstjänsten

I Hjärtum är det nu tre grupper som planerar och tjänstgör i högmässorna. Fler delaktiga ger fler besökare och mer engagemang.

Ragnhild Abrahamsson har tidigare arbetat i vården som sjuksköterska, men fick 2003 en utmattningsdepression. Hon försökte verkligen komma tillbaka, men kroppen sade ifrån.

Idag är hon fri från det, men behöver ändå tänka på att återhämta sig – något hon fått lära sig att hantera och leva med.

Hon har alltid varit intresserad av existentiella frågor – om vad det är att vara människa. Men kanske har det blivit mer genom det hon gått igenom.

– Som barn gick jag alltid i kyrkan. Mamma lämnade oss och jag växte upp hos en faster som gick i kyrkan. Och jag har alltid bett *Gud som haver*.

RAGNHILD KOMMER från Kalix i Norrland. Att det efter lite krokiga vägar blev Torp i Hjärtum är på grund av mannen i hennes liv.

För sex år sedan kom hon till Tisdagscaféet där hon kände en varm gemenskap. Snart kom hon med i både kyrkofullmäktige och kyrkoråd.

– Det gav inblick.

När hon blev vald till kyrkvärd gick hon en kurs på Åh stiftsgård utanför Ljungskile.

– Flera pratade där om gudstjänstgrupper och det lät spännande. Att en grupp förbereder gudstjänsten. Tänk om vi kunde ha det i Hjärtum.

PÅ HEMMAPLAN hade även kyrkoherden tänkt på detta och tillsammans med församlingsrådet funderade man på om det var möjligt att göra detta även i Hjärtum.

– I början var flera lite skeptiska, men nu finns tre grupper med fyra–sex personer i varje. Varannan söndag, när det är högmässa, är det någon av grupperna som tjänstgör. På tisdagen eller onsdagen innan samlas de för att fördela uppgifterna och samtala om söndagens bibeltext, vilket sedan prästen tar med i söndagens predikan.

UPPGIFTERNA ÄR bland annat att delta i processionen, läsa texter, samla in kollekt, be förbön, tända

ljus när någon dött eller döpts, samt bjuda på kaffe. De bär även fram nattvardskärlen innan måltiden.

– Varje gång är vi flera som tjänstgör. Och när vi inte tjänstgör kommer vi ofta för att se hur de andra gör. Det känns också roligare när de andra kommer. Vi har också blivit fler besökare i gudstjänsten.

– För några år sedan hade jag inte kunnat tänka mig att vara med i en sådan här grupp. Inte heller att stå där framme och läsa en text. Men jag känner mig så trygg – även om jag är orolig för hur det skall bli. Men prästerna säger att det inte kan bli fel, bara annorlunda.

– Man lär sig hela tiden. Jag har växt som människa. Verkligen.

ANN-MARIE JOHANSSON är också engagerad, men är med i en av de andra gudstjänstgrupperna. Men det är inga vattentäta skott, de hjälper och stöttar gärna varandra.

– Vi lär känna varandra. Både i gruppen och mellan grupperna.

– Man känner att man deltar mer. Blir mer engagerad. Det har blivit ett lyft.

CARL-HENRIK KARLSSON ■

Nyfikna och motiverade

De vet vad de vill. De får vad de vill ha. Och flera stannar kvar som faddrar.

Konfirmanderna är denna gång i Hjärtum och skall göra en upplevelsevandring. Marcus som är präst instruerar hur de skall gå till de nio stationerna för att tänka på Guds kärlek och förlåtelse.

FÖRSTA STATIONEN är vid spegeln. Där får de stanna upp och tänka på sig själva – att de är skapade till Guds avbild. Oändligt värdefulla.

– Du är unik, säger Marcus. Något alldeles särskilt.

Vid en annan station får de en kram av en av faddrarna (ungdomar som hjälper till som ledare).

Vid en station får de skriva på en lapp om det är något de vill be om förlåtelse för.

Sista stationen är utanför kyrkporten, där det brinner en liten brasa.

Konfirmanderna får själva bränna sin lapp medan Marcus säger: ”du är förlåten”.

DET ÄR TYDLIGT att konfirmanderna är medvetna och motiverade att vara med.

När Marcus frågar varför vi behöver Jesus, svarar en av konfirmanderna att vi inte behöver honom. Det verkar vara OK att ifrågasätta. Men också tro.

– Jag vill lära mig mer om att vara kristen, säger Wilma. Även om man inte är jättekristen så har man ändå chansen att bli det.

– Vi är med för att vi tror på Gud. Det gör jag i alla fall, säger Nina. Och för att det är kul.

NIKITA BERÄTTAR att i hennes familj är det en stark tradition att konfirmera sig, och att hon blev tvingad att i alla fall testa. Men hon kan sluta när som helst om hon känner att det inte är något för henne.

– Jag har inte varit så kristen innan. Jag vill lära mig.

Natalie säger att det roligaste är lägrenna. Det blir så bra gemenskap då. Men Julia tycker träffarna är bäst.

EMMA ÄR FADDER och snart har hon sin femte grupp.

– Jag vill lära mig mer om min religion. Man lär sig hela tiden.

Men det är inte alltid lätt att vara fadder. En gång började konfirmanderna sjunga för en som fyllde år. Mitt i natten ...

Jenny berättar att faddrarna har hand om olika aktiviteter, mat och och lekar. Daniella fyller i:

– Det var roligt att konfirmera mig, och så ville jag göra allt roligt som de andra faddrarna gjorde.

Johanna tvekar inte när hon får frågan om hon skall fortsätta som fadder:

– Ja, helt klart.

PSALMEN

MÄN
 VILL FÅ SE KONUNGEN.
 STJÄRNAN GÅR FÖRE DEM,
 STANNAR ÖVER STALLET.

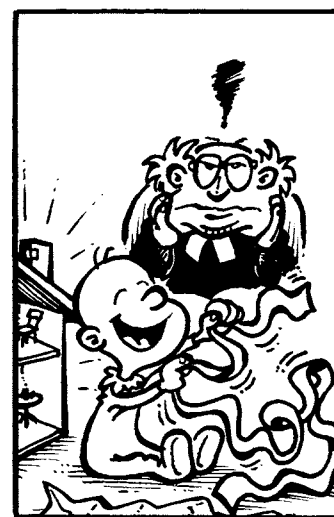
JOK F 44

Skicka in din lösning senast 15 januari till församlingsbladet Maria, Fuxernavägen 10, 463 33 Lilla Edet.
 Vi drar tre vinnare som får ett bokpris hemskickat.

Namn.....
 Adress.....

Korsordsvinnare: Ann-Christin Björnlund, Ann Brorström och Elisabeth Arvidsson.
 Denna gång var det 13 inskickade svar.

“Prösten”

I våras berättade Erik Petersson om sin tid i Walsingham – Englands Nasaret. Samtidigt föreslog församlingens ledning att arrangera en resa för församlingsmedlemmar, så att de skulle få samma upplevelse som ungdomarna tidigare fått tillsammans med Lars Nordblom.

JAG TYCKTE det kunde vara intressant att delta i resan, så jag slog till efter några dagars övervägande med min familj.

Som en gammal dansk-svensk deltagare upplevde jag ett fantastiskt fint omhändertagande av samtliga medresenärer härifrån, Sankt Pauli i Göteborg och deras vänförsamling i Estland.

Vi inkvarterades i fina rum med goda sängar och vi fick mycket av mycket god mat.

Programmet under de fyra dagarna var intressant och givande. Kyrkan var pampig och det var intressant arkitektur inne som utomhus.

Här finns fina ungdomar som

volontärer – bland annat Andreas Hallor från vår församling.

Jag må erkänna att jag efter söndagens stora avskedsmässa med pilgrimsvandring, fick tårar i ögonen när vi tog avsked av Andreas, volontärer och medverkande präster.

DET FINNS utan tvekan mer att berätta, men här tar min ”hukommelse” slut.

Om erbjudandet skulle återkomma, vill jag varmt rekommendera ett deltagande, kulturellt som kyrkligt.

IB NEDERGÅRD RASMUSSEN

Vi sjunger in julen

Hjärtum 21/12 kl. 18, kyrkokören

Julafton

Krubb gudstjänst i Fuxerna kl. 11

Julnattsmässa i Fuxerna kl. 23

Juldagen

Julotta i Hjärtum kl. 7, kyrkokören

Julotta i Västerlanda kl. 7, kyrkokören

Julotta i Åsbräcka kl. 8

Högmässa i Fuxerna kyrka kl. 10

Högmässa i Västerlanda kl. 12

Julens sånger

Musikgudstjänst Fuxerna 28/12 kl. 17,

Nya Motettensembeln

Nyårsbön

Hjärtum 31/12 kl. 16

Åsbräcka 31/12 kl. 16

Västerlanda 31/12 kl. 17:30

Julspel

Kyrkokören, Djurhult 6/1 kl. 16

Stora salen i Hjärtums församlingshem renoveras under januari – mars. Tisdagscaféet och barngrupperna i Hjärtum är inställda under denna tid. Gemenskapsträffarna i januari och februari blir i Västerlanda, se månadsbladet *Lilla Maria* och under *Föreningsaktuellt* i ttela.

Joulukirkko
25.12.2014 klo 14
Fuxernan kirkossa
Ruotsin kirkko

Hjärtum

Söndagar
gudstjänst
kl. 10.

Djurhult

En söndag
i månaden
gudstjänst kl. 16.

Västerlanda

Söndagar högmässa
kl. 12. Torsdagar
mässa kl. 19.

Åsbräcka

En söndag i
månaden
gudstjänst kl. 18.

Fuxerna

Söndagar högmässa
kl. 10. Onsdagar
mässa kl. 18:30.

Barndop

HJÄRTUM

Född 140425 **Ella Sofia Rut**
Christiansen, döpt 140921 i
Hjärtums kyrka

Född 140520 **Alvarh Mats Andrei**
Börjesson, döpt 140921 i Hjärtums
kyrka

Född 140507 **Melwin Björn Stig**
Wärne, döpt 141005 i Hjärtums
kyrka

Född 140428 **Ricky Alonso**
Adolfsson, döpt 141011 i Hjärtums
kyrka

Född 140714 **Maxemilian Hugo**
Hagman, döpt 141012 i Fuxerna
kyrka

Född 140718 **Olle Ingvar**
Andreasson, döpt 141025 i Betel-
höjdens kapell

Född 140617 **Jonas Morgan**
Johannesson, döpt 141026 i
Ödsmåls kyrka

Född 140712 **Odd Eskil Simonsson**,
döpt 141102 i Hjärtums kyrka

Född 140815 **Melwin Viktor Alexis**
Linnér, döpt 141115 i Fuxerna kyrka

VÄSTERLANDA

Född 130911 **Liam Riber**, döpt
140913 i Västerlanda kyrka

Född 140703 **Manda Adele Josefin**
Bätjer Nordberg, döpt 141005 i
Västerlanda kyrka

FUXERNA-ÅSBRÄCKA

Född 140514 **Aron Nils Lars Nilsson**,
döpt 140802 i Åsbräcka kyrka

Född 140627 **Melker Emilsson**
Mark, döpt 141011 i Åsbräcka kyrka

Född 140703 **Siri Elvira**
Alenmalm, döpt 141019 i
Fuxerna kyrka

Född 140629 **Simon Karl Niklas**
Malmström, döpt 141101 i
Åsbräcka kyrka

Född 130527 **Celvin Leonardo**
Kristiansson Benas, döpt 141109
i Fuxerna kyrka

Född 140804 **Levi Erik**
Kristiansson Benas, döpt 141109
i Fuxerna kyrka

Född 140624 **Wilma Madelene**
Hellevi Rautiainen Samuelsson,
döpt 141109 i Västerlanda kyrka

Bevara dessa barn i ditt förbund.

FAMILJESIDAN

Skicka in dina bilder till
[svenskakyrkan.se/
lillaedet/familjesidan](http://svenskakyrkan.se/lillaedet/familjesidan)

Personalhörnan

med Anna-Lena Martinsson, kantor och diakoniassistent i Hjärtum och Västerlanda

Musiken har följt mig hela livet, från tramporgel till kyrkorgel. Jag fascineras fortfarande av rikedomerna i våra psalmer och att få vara med och spegla kyrkoåret med gudstjänstmusiken.

Jag utbildade mig till lågstadielärare, arbetade som lärare på Tjörn och senare i Ljungskile. 1976 utbildade jag mig till kantor. När barnen var små vikarierade jag en del söndagar och somrar som kantor, men även längre vikariat där diakoniarbetet var en del av tjänsten.

Möten med människor vid gudstjänster, gemenskapsträffar, födelsedagsfester, café och hembesök är något jag verkligen uppskattar i min tjänst. Det blir aldrig enformigt och det beror på alla fantastiska människor jag har omkring mig.

På fritiden leker jag gärna med mina barnbarn som är goast i hela världen. Skulle också vilja ha en prunkande trädgård som jag skulle vara duktig på att ta hand om. Men jag är ingen duktig trädgårdsmästare. Kan man bli det tro?

Hon är en av oss

På slingrande vägar, långt ute på landsbygden i Norfolk, ligger den lilla byn Walsingham. Liksom i alla byar i det engelska landskapet Norfolk står gamla lutande stenhus utmed gatorna. Där finns ett par pubar förstås. Det som skiljer den från andra byar är att den årligen besöks av tiotusentals pilgrimer.

Allt började år 1061 då jungfru Maria uppenbarade sig för den saxiska adelsdamen Richeldis de Faverges. Hon fick i uppdrag att bygga en kopia av Marias hus i Nasaret, dit ängeln Gabriel en gång kom för att framföra Guds budskap till Maria.

När jag kom till Walsingham första gången var det inte som pilgrim. Min man och jag skulle hälsa på vår son som jobbade där ett år som volontär. Jag hade därför inte särskilt höga förväntningar på platsen. Men dagarna där blev en verklig pilgrimsresa.

Vi började som alla pilgrimer med att gå in i kyrkan som omsluter "det heliga huset". Vid bebådelse-altaret stannar man upp för "the first visit" – det första besöket. Man ber en bön och läser texten om Gabriel och Maria.

Vi var med på pilgrimsmässan som avslutas med en procession på de slingrande gångarna i den vackra trädgården som hör till anläggningen. En stor Maria-staty bärs med i processionen. Hon går inte först, hon är en av oss.

När man byggde den nya kyrkan fann man en källa med en brunn från 1000-talet. Den hör till samma åder som källan som sprang upp när Richeldis fått sin uppenbarelse. En av gudstjänsterna man är med på som pilgrim kallas "sprinkling service" – en gudstjänst med vatten som tema. Man får dricka av källans vatten och man blir tecknad med ett kors i pannan med vattnet. Det som blir över hålls i pilgrimens kupade händer – man kan dricka det eller hälla det på en kroppsdel som behöver bli helad. Man kan också låta det rinna genom fingrarna som ett tecken på Guds nåd som flödar över.

Gudstjänsterna har en rik och vacker liturgi. Men det är aldrig någon tvekan om vad som är viktigt och centralt. Varken präster, rökelse eller processioner är gudstjänstens centrum. Men de fyller en viktig funktion genom att mycket tydligt peka på det som är hela det kristna livets centrum – Kristus själv.

CHRISTINA "KIKI" PETTERSSON

Christina är barnbibliotekarie på Lilla Edets bibliotek.